

— Дѣдо Хаджи, — започна Матей още отъ вратата, — виждалъ ли си змей?

— Какъ ще го видя, синко, змеятъ живѣе въ горитѣ Тилилейски.

— Ами какъ мислишъ, дѣдо Хаджи, има ли змеятъ опашка?

— То се знае, че има! Може ли змей безъ опашка?

— Аха! — отвърна Матей, — ами криле има ли?

— Има, то се знае, — потвърди важно, важно дѣдо Хаджия, — може ли змей безъ криле! И уши има, хей такива нà, — добави дѣдо Хаджия и отмѣри единъ лакетъ.

— Брей, — почуди се Матей, — ами съ перушина ли е покритъ змеятъ, или съ козина, а дѣдо Хаджи?

Тука дѣдо Хаджия се малко позабърка, помълча, помълча, па отсѣче:

— Различно! Нѣкои съ перушина, други съ козина.

Замисли се Матей: отде ще намѣри всички тия страшни работи? Отиде си въ кѣщи, легна на чардака и, като си мислѣше тъй и се ядосваше, изведнѣжъ съгледа окачена да съхне кожата на тѣхното старо магаре, което бѣше умрѣло преди две недѣли.

— Безценно магаре! — извика зарадванъ Матей. — Десетъ години върши най-тежката работа, додето бѣше живо, а ето нà и сега, макаръ че е умрѣло, пакъ ще ми послужи!

Смъкна Матей кожата и я скри. После помисли, помисли, па закла една гѣска, отрѣза ѝ крилата и скри и тѣхъ.

II.

Не се мина много време. Една вечеръ Иванчо взе торбичката си и трѣгна да спи на лозето.

— Сега му е времето, — зарадва се Матей. Измъкна змейското си рухо и хукна да изпревари брата си на лозето.

А Иванчо бавно-бавно крачеше къмъ лозето и безгрижно си подсвиркуваше съ уста. Бѣше ясна нощъ и голѣмата месечина освѣтляваше пѣтечката напреде му като бѣло платно. Наближи Иванчо лозето. Гледа: на пѣтечката нѣщо шава.

— Какво ли е това? Да е човѣкъ — не е човѣкъ.